

Mál nr. 57/1999

M

og

Vátryggingafélagið X v/ábyrgðartryggingar vélknúinnar vinnuvélar.

Ágreiningur um bótaábyrgð vegna líkamstjóns sem varð þegar unnið var við niðurrif á veggstúf gistiheimilis í Búðardal 30.10. 1992.

Gögn.

1. Málskot móttekið 09.03. 1999.
2. Skýrslur lögreglu.
3. Tilkynning um vinnuslys til Vinnueftirlits ríkisins.
4. Tjónstilkynning til vátryggingafélagsins dags. 27.11. 1992.
5. Læknisvottorð dags. 09.11. 1992, 27.11. 1992, 15.12. 1992, 06.01. 1993, 27.01. 1992, 03.03. 1993.
6. Beiðnir um örorkumat og læknisvottorð.
7. Örorkumat dags. 28.10. 1998.
8. “Spurningar og svör eiganda vinnuvélarinnar ... spurningar og svör tjónvalds.”
9. “Svör vinnufélaga” tjónþola við spurningum vátryggingafélagsins.
10. Greinargerð lögmanns tjónþola til Tjónanefndar vátryggingarfélaganna dags. 15.01. 1999.
11. Bréf vátryggingafélagsins til lögmanns tjónþola dags. 11.01. 1999 og 28.01. 1999.
12. Bréf vátryggingafélagsins til úrskurðarnefndar dags. 22.03. 1999.
13. Niðurstaða Tjónanefndar vátryggingarfélaganna nr. 123/1999.

Málsatvik.

Fyrirliggjandi gögn geta málsatvika. Þess skal getið til upplýsingar að M (tjónþoli) varð fyrir því óhappi að veggstúfur sem brjóta átti féll niður á vinstri fót hans. Þetta gerðist þegar unnið var gistiheimili í Búðardal.

M og lögmaður hans halda því m.a. efnislega fram að stjórnandi vinnuvélarinnar sem notuð var hafi einn ráðið því hvernig vélin vann og hversu mikinn slagkraft armur hennar gaf við niðurbrot veggstúfsins á þakbrúninni, þegar veggstúfurinn lenti á M. M víkur sér ekki undan því að hann hafi tekið að sér umrætt verk, ásamt félagu sínum, en hann telur að stjórnandi vinnuvélarinnar beri og ábyrgð á því hvernig fór. M fylgdist með vélinni og gaf stjórnanda hennar fyrirmæli um að banka létt í vegginn og það gerði hann í fyrstu, en síðan hafi stjórnandi vélarinnar sett “feiknarkraft í síðasta höggið, sem olli slysatburði þeim sem um er rætt.” Hann hafi ekki farið að fyrirmælum sem honum höfðu verið gefin. Fram kemur að M hafi fylgst með verkinu en ekki getað gert ráð fyrir því að slíkur kraftur yrði settur í höggið.

Vátryggingafélagið hafnar bótaábyrgð. Efnislega telur það að ekki hafi verið sýnt fram á sök stjórnanda vinnuvélarinnar. Hann hafi notið verkstjórnar M. Vegna staðsetningar M á þaki hússins hafi M verið sá eini sem gat sagt fyrir um það hvernig haga átti höggum á vegginn. Stjórnandi vélarinnar hafi ekki haft yfirsýn yfir þakið þaðan sem hann var staðsettur. Það hafi verið M sem ákvað þá aðferð sem notuð var, “í stað þess að toga hann niður með gröfunni líkt og gröfustjórinn vildi” sbr. meðfylgjandi gögn. Félagið vekur athygli á því að um sé að ræða lærðan húsamið með a.m.k. 18 ára starfsreynslu. Hann hafi staðið við vegginn er hann hafi gefið fyrirmæli um hvernig átti að brjóta. Hann hafi sett sjálfan sig í óhjákvæmilega hættu sem hann beri ábyrgð á.

Að öðru leyti er vísað til fyrirliggjandi gagna.

Álit.

Ekki hefur verið sýnt fram á bótaskyldu stjórnanda vinnuvélarinnar. Nefndin telur að rekja megi tjónsatburð máls þessa til eigin sakar M. Hann er með starfeynslu sem trésmiður og hann hafði verkstjórn. Hann átti að gæta aukinnar aðgæslu og halda sig í hæfilegri fjarlægð í umrætt sinn. Ekki hefur verið sýnt fram á að stjórnandi vinnuvélarinnar hafi farið út fyrir þau fyrirmæli sem gefin voru.

Niðurstaða.

Ekki hefur verið sýnt fram á bótaábyrgð vegna umræddrar ábyrgðartryggingar.

Reykjavík 13. apríl 1999

Rúnar Guðmundsson hdl.

Valgeir Pálsson hrl.

Jón Magnússon hrl.